

Ik kijk graag tv in plaats van Netflix
dan hoef ik niet te kiezen
geen hele seizoenen in te halen van iets waarvan iedereen zegt dat ik het echt moet zien
of seizoen 7 te kijken van iets waar ik in seizoen 5 al wel mee had willen stoppen
bij tv is dat allemaal niet zo
dan kijk je gewoon tv

Soms is dat bijvoorbeeld een snookerwedstrijd
of een programma over grote constructies en hoe die gemaakt worden
Mega Constructions heet dat
of iets een stukje *Sturm der Liebe*
als je je Duits wilt oefenen
of *Help, mijn man is een klusser*
waardoor ik altijd erg onder de indruk ben over de staat van mijn eigen rommelige woning
maar mijn lievelingsprogramma aller tijden
is
Ik Vertrek

Ik weet niet wanneer het uitgezonden wordt
en iets opnemen met een Digicorder heb ik nooit goed begrepen
dus kijk ik mijn lievelingsprogramma per toeval
en heb ik tot nu toe 3 keer het geluk gehad het per toeval te mogen zien

Ik weet niet of jullie het programma kennen
maar het gaat over mensen die besluiten de boel de boel te laten
ze vertrekken
verkopen hun huis
geven een laatste afscheidsfeestje met cake en koffie
en gaan dan ergens in zonniger oorden
op zoek naar het geluk

De eerste aflevering die ik zag, ging over twee broers die een skihut in Zwitserland gingen
overnemen
een zou kaasfondue maken in de keuken
en de ander zou de bediening doen
allebei hadden ze nog nooit een hotel of restaurant gerund
waardoor ik getuige was van een meeslepende Alpenthiller
ik keek met ingehouden adem naar of het ze zou lukken om de laatste 200 zilveruitjes op de
blokjes kaas te prikken; 5 minuten voor het restaurant zou opengaan

De tweede aflevering was helemaal anders van sfeer
het leek een soort tragisch toneelstuk, waarbij je in het eerste bedrijf al aanwijzingen krijgt
over het drama dat zich onvermijdelijk zal voltrekken.
het ging over een koppel dat een camping ging openen in Duitsland
het was een beetje een spiritueel koppel
en vlak na het tekenen van het contract voor de camping van 750.000 euro,
waarmee ze een slordige 300.000 euro boven hun budget waren gegaan,
liep Kees, de man, een beetje overweldigd naar een van de bomen op het terrein

omhelsde de boom
en begon te huilen
in de camera zei hij dat hij blij was dat ze de camping hadden gekocht en hij nu de energie van de bomen kon voelen en daar zo gelukkig mee was
een paar weken later zag je Kees met rood aangelopen hoofd het zoveelste verstopte toilet proberen repareren terwijl hij herhaaldelijk mompelde dat het een klote kut camping was en dat het geld op was
en alles naar de klote ging

De derde aflevering die ik ooit zag van *Ik Vertrek*
was een paar weken geleden
en het ging over Ronald en Gerben
een homokoppel, allebei getrouwd geweest met een vrouw ooit
en allebei met kinderen
maar ze waren nu dan eindelijk uit de kast gekomen en hadden besloten hun leven, dat nu toch overhoop lag, dan meteen maar helemaal om te gooien.
ze zeiden hun respectievelijke banen bij de bank en een verpleegtehuis op verkochten hun beide huizen en vertrokken naar de Costa del Sol

In Spanje hadden ze ergens aan een boulevard een Nederlandse tapasbar gekocht en die, gezien de Hollandse in plaats van Spaanse snacks, de treffende naam "Hapas" gegeven
In plaats van tapas

Goeie vriendin Linda, die al 40 jaar rookte en dus met het stemgeluid van een marktkramer, zou de eerste maanden meekomen en de bediening op zich nemen. Linda had al het een en ander in de horeca gedaan en gaf Ronald en Gerben een les in servetten vouwen.

De dag na aankomst in Hapas bleek helaas dat ze waren afgezet, de muren in de keuken kwamen los, voor zover muren los kunnen komen, en je dus niet spreekt over een instorting. Ook was de vaatwasser lek en moest er dus met de hand worden afgewassen. Daarnaast lag het op een rustig stukje van de boulevard en kwam er dus weinig volk voorbij, waardoor het café dus aanzienlijk meer geld gekost had dan het waard was.

Maar de sfeer van Linda, Ronald en Gerben zat er zo goed in, dat ze zich daar niet door lieten tegenhouden. Ze vonden een Pakistaanse kok die in Spanje was terecht gekomen, ze legden hem in Nederlands Engels uit hoe hij satésaus moest maken en waar het allemaal bij moest. "So everything with the satésaus". En toen kon Hapas open.

Ronald was zo nerveus dat hij zijn eerste bestelling na het verlaten van de tafel direct was vergeten en dus nog 2 keer terug moest. Hij bracht elk bord met friet en tosti's afzonderlijk naar de tafel omdat hij bang was iets te laten vallen waardoor het een erg lange en enorm spannende tv scène opleverde, wat Linda even later dan weer met ronkende stem een 'werkpuntje' noemde. Gerben voelde zich iets meer op zijn gemak, in zijn paarse poloshirt met daarop groot Hapas gedrukt. Vrolijk begroette hij avond na avond het handjevol Hollandse senioren in zijn restaurant.

Even later springt de aflevering naar een scène waarbij Gerben zijn zoon aan de telefoon heeft. Hij zegt "ok ... is goed ... geeft niet ... dan zien we jullie met kerst gewoon." Hij hangt op en zegt dat zijn zoon toch geen zin heeft om in de zomer te komen naar Hapas. "Ze blijven in Nederland," zegt hij. "Dus ja, dan is het nog even een paar maanden wachten tot kerstmis tot we elkaar zien. Ik had wel gedacht dat hij met zijn vrienden naar Spanje zou komen. Maar ja..."

Hij draait zich om en loopt terug naar zijn restaurant.

Ronald en Gerben en Linda zwoegen zich door de eerste weken en de piekuren heen en zeggen gelukkig te zijn met hun nieuwe leven.

Echt heel gelukkig.

De aflevering springt weer in de tijd. We zijn een paar weken later en zien Ronald zitten in het kleine appartement in Spanje, op loopafstand van Hapas. Linda is inmiddels terug naar Nederland wegens onenigheid met Gerben. En Ronald, Ronald zit thuis op zijn Spaanse zwarte kunststof leren bank. De Nederlandse tv staat op. Hij heeft tranen in zijn ogen. "Ja", zegt hij, "het is gewoon een beetje anders dan ik me had voorgesteld. Het is bijna 2 uur, en dan moet ik weer he. Weer naar die gevangenis." (met de gevangenis bedoelt hij Hapas) "Ik dacht dat het leuk zou zijn, maar... Ik hou van Gerben, en Gerben houdt van Hapas, maar ik wil graag naar huis." Ze zijn op dat moment precies 3 maanden in Spanje.

Na de aflevering valt er even een stilte.

Dat wil zeggen, ik heb de tv uitgezet en dus is het stil.

Ik denk aan Ronald en Gerben
en ook een beetje aan Linda.

Ik denk aan al die vakanties waarop je vlak voor je weer naar huis moet tegen elkaar zegt: "wat nou als we hier gaan wonen? Dan beginnen we een bar of een bed and breakfast of zoiets." Ik denk aan dat ik ooit ergens heb gelezen dat 70 procent van de bed and breakfasts in Frankrijk binnen 1,5 jaar failliet gaan. Ik denk aan alle mensen die ergens een leuke koffiebar willen beginnen. En dat mijn zus, die manager is van verschillende horecazaken in Amsterdam, zegt dat je minstens 500 koffies per dag moet verkopen om winst te kunnen maken. En dat dat dus betekent dat je 500 keer per dag een koffie moet zetten, en dat dan vijf dagen per week.

Ik denk aan het gevoel dat daar achter zit. Dat we opnieuw willen kunnen beginnen. Ergens anders opnieuw beginnen. Dat we vaak het gevoel hebben dat we moeten vertrekken, om iets te kunnen vinden.

Ik denk aan winters in België.

Ik denk aan regen.

Motregen

Slagregen

Miezerregen

Hoeveel woorden we hebben voor regen

Ik denk aan chagrijnige Antwerpenaren

Ik denk aan files

heel even maar denk ik aan files

omdat daar lang over nadenken me net zo ongemakkelijk maakt als de uitbreiding van het heelal

En dan denk ik aan hoe het voelt als de dagen beginnen te lengen en het langzaam warmer wordt. Aan fietsen door een koel bos in de Ardennen. Aan rivieren waar je in kunt zwemmen en liggen in het gras. Ik denk aan de taal die we hier samen spreken. Hoe goed ik die ken. En hoe dankbaar ik ben dat ik meer kan zeggen dan “Ola que tal, everything with satésaus.”

Ik denk aan hoe het komt, dat we zo vaak denken dat het geluk ergens te vinden is zolang we er maar risico's voor durven nemen.

En waarom we mensen altijd zo bewonderen die hun leven omgooien, die gaan reizen, die voor die nieuwe liefde durven kiezen. Waarom we dat zo aanmoedigen.

En waarom we elkaar daarover alleen de succesverhalen vertellen.

Zoals de eerste Europese migranten naar Amerika. Die blijkbaar brieven schreven naar huis over hoe geweldig het leven in Mississippi was, in de hoop dat vrienden en familie hen snel achterna zou reizen naar die godvergeten ellendige verlaten moerasvlaktes.

Ik denk aan al de backpackers die ik in mijn leven al heb ontmoet, en hoe die in mijn verbeelding zijn samengesmolten tot een mythisch eeuwig zoekend wezen. Laatst nog toen ik zelf op vakantie was in Australië, waar ik een meisje leerde kennen op een organic farm waar ze al een half jaar werkte om haar visum te kunnen verlengen, om de drie jaar durende reis die ze aan het maken was maar niet te hoeven beëindigen. Ze vertelde me dat ze de hele wereld had gezien, van hoogtepunt naar hoogtepunt, en dus niet kon antwoorden op mijn vraag wat ze het mooiste vond. En toen ik na een kwartier in het gesprek zei: “Oh I'm sorry, my name is Suzanne by the way”, ze me vermoeid aankeek en zei, “I don't introduce myself to people that I meet just for one day, we probably won't meet again, so what's the point.”

En hoe ik even later, terwijl we spaghetti aten, me bedacht dat dit misschien wel de treurigste ontmoeting ooit was.

Ik denk aan het boek *The Subtle Art of Not Giving a Fuck* dat ik onlangs las. Het is geschreven door een ex-digital nomad, dat zijn jonge websitebouwers of bloggers, die in de Starbucks van Costa Rica hun *office* opzetten en *conference calls* doen via Skype. Kleine ondernemers die een Instagram account hebben met alle mogelijke versies van de foto van een Apple laptop onder palmbomen hebben. En hoe hij in dat boek uiteindelijk schrijft dat hij na land #175 te hebben bezocht, hij zich nog nooit zo eenzaam en losgeraakt van de wereld heeft gevoeld. Hij zegt dat in tegenstelling tot wat zijn Instagram account deed vermoeden hij nooit echt in het moment heeft gezeten, maar eerder juist overal buiten.

Ik denk aan mijn ouders, die elkaar verlieten voor een ander, voor beter. En hoe ik nu achteraf als ik ze zie zitten aan de kerstdinertafel, allebei zonder partner omdat het leven nu eenmaal zo is gelopen, vaak denk: wat nu als jullie gewoon waren blijven zitten?

Ik denk aan het woord geluk. Dat ik er eigenlijk geen heldere definitie van heb, maar wel het gevoel heb dat we het woord als we met elkaar erover spreken altijd verkeerd gebruiken. Alsof het een soort goudkoorts is. En we met z'n allen, al 150 jaar vast in de tijd, ergens in Californië met honderden en duizenden tegelijk boven een rivier zand staan te zeven. En dat we zoveel geïnvesteerd hebben, dat we er niet meer mee kunnen stoppen tot we iets

gevonden hebben. En hoe we daar dan staan, kromgebogen te zoeken naar dat ene kleine klompje goud.

Mijn oma, oma Suus, voor sommigen van jullie hier welbekend, had altijd glasheldere definities klaarliggen. Alsof ze de driedelige Dikke van Dale ooit eens uit haar hoofd had geleerd. En zo had ze ook een definitie klaar toen ik vroeg; "wat is geluk?" Ze werd heel serieus, plaatste beide voeten stevig op het kliklaminaat, alsof ze pas op de plaats maakte en iedereen stil moest zijn. En zei: "gelukkig zijn is gewoon tevreden zijn met wat je hebt en wie je bent. Meer niet."

Ik zie het voor me hoe zij in Californië tijdens de Gold Rush naast die rivier zou zitten. In haar elektrisch verstelbare lederen relaxstoel. Hoe ze een Grolsch bier beugelfles uit een koelbox zou opentrekken. Haar zonnebril zou opzetten, en vervolgens het goud zoeken wel aan iemand anders zou overlaten.

De tv staat nog steeds af
het is nog steeds stil

Ik denk aan mijn oma aan de rivier
ik denk aan dat ik haar mis
en dan denk ik aan Ronald en Gerben
Ik typ op mijn telefoon in google: Hapas / Costa del Sol
en zie op TripAdvisor dat ze nog steeds bestaan
Ene Marco schrijft 4 dagen geleden:

Wij hadden zin in een sateetje dus naar Hapas. Super vriendelijke bediening en na een ouderwets stokbroodje met kruidenboter de kippensaté met friet en salade besteld voor mijn vrouw en ik een mixed grill. Verwacht geen culinaire hoogstandjes hier. Maar verder alles prima.

3 sterren